

SKOGANE I ANYKSCIAI

Nedhogne skogar søv, og ingen ekorn kliv.
Kan nokon tru at her eingong var liv?
Kvar er den venleiken som var her før?
Og kvar er susinga frå vind i fuglefjør?
Den vind som kvervlar lauv når dagen skrid
og vaggar trea slik som før i gamal tid?
Kvar er dei fuglane som eingong bygde reir?
Kvar er dei no? Vi ser dei ikkje meir.
Kvar er no alle dyra som vi såg?
Og kvar er alle plassane dei låg?
Alt, alt er borte no i skoddeslør og natt.
Små, skrinne furutre står enno att.
Med nåler, kvist og bar er bakken strødd.
Her ligg dei skogar som har lidd og blødd.
Eit syn som sjela ser med uro på.
Det er mest som ein slottsruin å sjå,
som mursteinshaugar frå ein gamal by,
som restar av eit tårn som steig mot sky.
Vi kvardagsfolk fann glede her og fred
i lyset som igjennom lauv fall ned,
i knoppar som sprang ut i vårleg vind,
i heggeblomar som eit kvitkledd spinn.
Om sumaren stod heile skogen grøn.
Om hausten var vår skog ei branngul bøn.
Kvar li var farga raud som Kristi blod,
og alle nakne greiner venta no
på lyset i dei høge, stolte tre
der vårens fuglar skulle slå seg ned.
Kvar sumar og kvar vinter stod dei her
og gav oss ly mot storm og ruskever.
Ein hær av tusen ranke, trauste tre,
eit grønt geledd, ein susande allé.
Og inkje tre vart skadd i dette land.
Dei stod som verna av usynleg hand.
Det er så ven ein klang når skogen syng,
ein varsam sus igjennom lauv og lyng.
Når dagen sovnar, då vert stilla stor.
Då høyrer du at blad og blomar gror.
Du høyrer tre som kviskrar lågt ved kveld,
ser stjernelys som skin på dogg som fell.